

καὶ τῆς καρδίας ἢ ἀνακουφίσις καὶ ἡ μόρφωσις.

Πᾶσα ἡ πρασκευαζομένη ἐν τῷ ἐργοστασίῳ ἐργασία πωλεῖται ἐπὶ ἀποκλειστικῇ λογαριασμῷ τοῦ καταστήματος· αἱ ἐργάτιδες ἀμείβονται λογικῶς, πληρωνόμεναι, εἴτε κατ' ἀποκοπὴν ἀνὰ ἕκαστον αὐτοτελὲς τεμάχιον, εἴτε κατὰ πῆχυν προκειμένων ποικιλιμάτων, τριχάπτων, ἢ ταπήτων καὶ ὅπως καταστῶσιν εἴτι πλέον δεξιότεραι εἰς τὴν χάραξιν καὶ συναρμολογίαν τῶν σχημάτων ὑπεβλήθησαν προθύμως εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῶν στοιχείων τῆς ἰχνογραφίας ἣν εὐστόχως λίαν εἰσήγαγεν εἰς τὸ κατάστημα ἡ διοικοῦσα τῶν κυριῶν ἐπιτροπὴ. Ἡ ἀδιάλειπτος ἀπὸ πρωίας μέχρι ἑσπέρας ἐργασία καὶ παραμονὴ ἐν τῷ καταστήματι δικιόπτεται μόνον περὶ τὴν μεσημβρίαν, ὅτε αἱ ἐργάτιδες, σχολάζουσαι ἀπὸ τῶν ἐργοχειρῶν, τρέπονται εἰς τὴν περίκλειστον αὐλὴν ἵνα γευθῶσι τοῦ λιτοῦ προγεύματος, ὅπερ ἀπὸ πρωίας ἐκάστη ἐκόμισε μεθ' ἑαυτῆς· τοῦτο ἀναμνήσκει βεβαίως εἰς πολλοὺς τῶν ἀναγνωστῶν, καὶ ἴσως τῶν ἀναγνωστρίων, χρόνους παιδικούς καὶ γαληναίους, ὅτε καὶ ἡμεῖς ἐπράττομεν ταῦτο ἀπερχόμενοι τοῦ οἴκου πάσχοντες μὲν τὸ κατ' ἀρχάς, συγνεύοντες ὅμως βραδυτέρον εἰς τὴν πειθαρχίαν καὶ τὴν ξηνηταίαν τοῦ σχολείου· αἱ ἐργάτιδες ἀφίενται κατὰ τὴν βραχείαν μεταμεσημβρινὴν ὥραν εἰς ὅλας τὰς ἀθῶνας τῆς παιδικῆς ἡλικίας διαχύσεις, ὃ δὲ ἦχος τῶν εὐθύμων γελῶτων παράσσει πρὸς στιγμὴν τὴν βαθεῖαν τοῦ ἐργοστασίου ἡσυχίαν, ἐπικνερχομένην ὅμως μετὰ μικρόν, ὅτε ὁ κῶδων τῆς ἐργασίας σημαίνων περὶ τοῦ τὸν θόρυβον τοῦ παιδικοῦ γέλωτος, ἀντικαθίστων αὐτὸν διὰ τοῦ μονοτόνου ἤχου τοῦ ἰστοῦ καὶ ἔστιν ὅτε τῆς ραπτικῆς μηχανῆς.

Τοιοῦτον εἶνε, ἐν συνόψει, τὸ ἐργαστήριον τῶν ἀπύρων γυναικῶν, τῇ ἀρχεβουλῇ τοῦ συλλόγου τῶν κυριῶν πρὸς τὴν γυναικίαν παιδευσιν συσταθέν. Ἐπιπόνημα καθ' ὅλα ἀντάξιον τοῦ εὐγενούς καὶ φιλοτιμοτάτου πνεύματος τῆς γυναικῆς, ἐκραιωθῆναι εὐτυχῶς παρ' ἡμῖν διανύειαν ἐντίμους καὶ προχειροὺς πόρους εἰς ὑπερτριακοσίας γυναικῆς καὶ κόρας φοιτήσας ἡμερησίως ἐκατὶ, καὶ τίς οἶδε πόσας ἄλλας ἀφανῶς ἐργαζομένας ὑπὸ τὸν ἀπαρβίαστον τῆς ἐχεμυθίας πέπλον. Ἡ κοινωνία ἥτις ὀφείλει νὰ ἐνδιαφέρεται καὶ διὰ τὰ ἔσχατα τῶν μελῶν τῆς καθήκον ἔχει νὰ συντρέξῃ τὸ ἴδιον τοῦτο, τὴν ὑποχρέωσιν δὲ ταύτην ἄριστα πληροῦ τιμῶσα διὰ τῆς ἐπισκέψεως καὶ προτιμῆσεώς τῆς τὰ ἄριστα, ἐλλεικτά, καὶ εὐωνα προϊόντα τοῦ ἐργοστασίου. Εἰς τοῦτο σολμῶμεν νὰ συνηγορήσωμεν θερμῶς καὶ πεποιθῶτως.

Ἐν τῇ σειρᾷ τῆς ἀφηγήσεως ἐξήρθη ἰδιαιτέρως καὶ μετὰ σκοπίμου ἐπιμονῆς καὶ ἐπαναλήψεως τὸ μέγα εὐεργέτημα τῆς παρόχῃς ἐργασίας εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην νὰ ἐργασθῶσιν ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου τραυματισμοῦ τῆς φιλοτιμίας ἢ τῆς ἀξιοπρεπείας, δύο ἰδιότητων ἀκμαιοτάτων συνήθως

εἰς τὰ στήθη ἐκείνων, οἵτινες, φύσει εὐγενεῖς, συμπίπτει νὰ ὡσι πένητες, ἐνῶ εἶνε Κροῖσοι κατὰ τὴν λεπτότητα τοῦ αἰσθήματος καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς ψυχῆς. Κλείοντες τὰ πρόχειρα ταῦτα σημειώματ' ἐφ' ἑνὸς τῶν λυσιτελεστάτων τῆς ἡμετέρας πόλεως καταστημάτων ἄς σταματήσωμεν τὸ ὕστατον καὶ πάλιν ἐπὶ τούτου. Τὸ ὑλιστικὸν ρεῦμα πρὸς ὃ φέρεται ἀκαταμαχῆτως ἡ κοινωνία προαγγέλλει ὅτι δεινοὶ περισπασμοὶ ἀναμένουσι τὰς φύσεις ἐκείνας, αἵτινες ἐγεννήθησαν προνομιούχοι. . . ἀλλ' οὐχὶ ἐν τῇ ὕλῃ. Οὔτε μεριψιμοῦμεν οὔτε σχολιάζομεν ἀπλῶς χρονογραφοῦμεν. Αἱ γυναικῆς ἕτερον ἤδη τὴν ὁδὸν ἐν ἣ συντηρήθησαν συμβιβαστικῶς δύο ἰδιότητες χωρήσασαι ἀνεκάθεν ἐκ διαμέτρου: ἡ ἀνάγκη καὶ ἡ φιλοτιμία. Τὸ ἐργοστάσιον τῶν ἀπύρων γυναικῶν πρόκειται ὑπόδειγμα λαμπρῶς ἀφειρησίας, λίαν δὲ ἀσθενῆ ἔννοιαν τοῦ καθήκοντος θὰ εἴχομεν, ἐάν, ὡς ἀπλᾶ μέλη τῆς κοινωνίας, δὲν ἐτιμῶμεν εὐσεβάτως καὶ εὐγνωμόνως τὴν μνήμην τῶν ἐκλειφθῶν ἐκ τοῦ κόσμου κυριῶν αἵτινες ἀπετέλεσαν τὸν πυρῆνα τοῦ γυναικείου συλλόγου, καὶ ἂν μὴ εὐλαβῶς ἐτολμῶμεν νὰ ἐνθαρρύνωμεν τὰς ἤδη κοπιώσας ἐν αὐταπαρνήσει καὶ θυσίᾳ πρὸς κραταίωσιν καὶ ἐπέκτασιν ἔργου ὑφίστης καὶ μεμαρτυρημένης χρησιμότητος.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΠΑΓΑΝΕΛΗΣ.

Ἡ ΑΠΟΛΕΣΘΕΙΣΑ

[Μυθιστορία τῆς Κυρίας Henry Greville.

Μετὰφρασις Π. Ι. Φέρπου.]

Συνέχεια ἴδε προηγούμεν. φύλλον.

ΙΣΤ'

Μετὰ μεσημβρίαν τῆς ἡμέρας ταύτης, καθ' ἣν ἡ κυρία Ἐρμίνη μετ' ἀνεπίστου ὄλως προθυμίας ἐμυεῖτο τὰ μητρικὰ καθήκοντα καὶ τὰς μητρικὰς μερίμνας, ἡ κυρία Ζαλίνη προσκληθεῖσα κατεσπευσμένως ἦλθεν ἄνω κάτω καὶ τεταραγμένη. Τὸ πρᾶγμα τῆ ἐφαίνετο τοσοῦτον ἀπίθανον, ὥστε κατ' ἀρχάς δὲν ἤθελε νὰ το πιστεύσῃ. Αἱ κυρίαὶ Φαβροῦ μήτηρ καὶ κόρη πολὺν χρόνον ἐνεθυμοῦντο τί ταις εἶπεν ἡ ἀξιόλογος ἐκείνη γυνὴ ἐν τῇ πρώτῃ στιγμῇ τῆς ἀγανακτήσεώς τῆς. Ἦσαν δὲ οἱ λόγοι τῆς ἐκείνου τοσοῦτον μάλλον πικροί, καθ' ὅσον ἦσαν ἀλήθειαι καυστικώταται.

— Τέλος πάντων, ταῖς εἶπε τελευτώσα, κανεὶς δὲν βιάζει τὸν ἄλλον νὰ συμμαζεύῃ τὰ ξένα παιδιὰ· μά, ἀφ' οὗ τὸ κάμει, εἶνε ὑποχρεωμένος καὶ νὰ τοὺς δίνει καλὴν ἀνατροφήν καὶ νὰ τα καλόχῃ σὰν νὰ ἦσαν ἴδικά του, εἰ δὲ μὴ ἄς μὴν ἀνακατεύεται. Νά, ἐκεῖ εἶνε ἡ Κυβέρνησις καὶ φροντίζει γιὰ τὰ ὀφρανα νὰ περνοῦν, τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς, ὅχι χειρότερα ἀπ' ὅτι τὴν εἶχεςτο αἱ δύο σας, κυρίες μου, τῇ Μαρκέλλᾳ.

Και ταῦτα λέγουσα ἐξήλθε, καταλιπούσα τὴν μὲν Λουίζαν κατακλυζομένην ὑπὸ δακρύων, τὴν δὲ μητέρα της σφόδρα τεταραγμένην καὶ ἐμβρόντητον.

Ἡ δὲ Μαρκέλλα ἐξηπλωμένη ἐν τῇ μεγάλῃ κλίνῃ τῆς κυρίας Ἑρμίνης, παρελήθει ἡσύγως, ἄνευ ἀναφωνήσεων, ἄνευ χειρονομιῶν ὑπερβολικῶν. Ἐστηριγμένη ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα λάμποντας καὶ τὰς παρειὰς ἐρυθρὰς ζωηρὰς, ἐδίηγεῖτο εἰς ὄντα φαντασιώδη καὶ ἀνυπαρκτα, πάντα τὰ δεινὰ τοῦ ὀλιγοστοῦ βίου της. Ἡ ἐν τῷ λεωφορείῳ σκηνή, ἥτις δὲν ἐφαίνετο ἐμποιήσασα τότε ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν, ἐπανήρχετο ἀδιαιλίτως ἐν τοῖς λόγοις οὗς ἔλεγε μετὰ καθαρῶς φωνῆς γλυκείας καὶ μελωδικῆς, ἐκ διαλειμμάτων κατακλυζομένης ὑπὸ τῶν δακρύων. Ἰκέτευε τὸν νεωκόρον νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ μείνῃ ὀλίγον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ὅπου ἦτο τόσο εὐμορφα! Ἡ καταιγὶς καὶ ἡ νύξ μετὰ τῆς πυκνῆς βροχῆς, ἥτις ἐπιπτε κατὰ τῆς γυμνῆς κεφαλῆς της ὡς χάλαζα μικρῶν χαλικίων, ἦτο ὡσαύτως ἀφορμὴ ζωηροτάτης ταραχῆς. Ἀλλὰ μετὰ τῶν πολλῶν μεριμνῶν της ἐφαίνετο λησμονήσασα τὴν κυρίαν Φαβροῦ καὶ τὴν φοβερὰν Λουίζαν.

— Μὲ γνωρίζεις; εἶπεν ἡ κυρὰ Ζαλίνη, πλησιάζουσα πρὸς τὴν κλίνην καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα μεστοὺς δακρύων.

Ἡ Μαρκέλλα παρατηρήσασα αὐτήν, ἐφάνη διалоγιζομένη ἵνα ἐνθυμηθῇ τὸν ἦχον τῆς φωνῆς της, ἐπειτα δὲ ἐξηκολούθησε τὴν ὁμιλίαν της, ὡς ἐὰν μὴ ἦτο παρούσα ἡ πλύντρια.

— Ὅταν συλλογοῦμαι, εἶπεν ἀπομάσσουσα τὰ δάκρυά της, ὅτι ἐγὼ ποῦ τὴν ἔφερα εἶμαι ἡ αἰτία! Ὡς τῇ ζωῇ μου, κυρία Ἑρμίνη, δὲν εἰξέρω ἂν ἔκαμα καλὰ!

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη πεποηθῶς ἡ κυρία. Ὅτι καὶ ἂν συμβῆ, ὃ μὴ γένοιτο, ποῦ δὲν το πιστεύω, νὰ μὴ συλλογίζεσαι τίποτε! Ὅτι δὴποτε καὶ ἂν συμβῆ, τὸ παιδάκι θὰ ἔχῃ ὅλας του τὰς περιποιήσεις, καὶ τὰ χάδια... καὶ ἐγώ, αἰσθάνομαι τὴν καρδίαν μου ζωογονομένην, διότι τὸ ἐπῆρα καὶ φροντίζω δι' αὐτό. Μὲ φαίνεται ὅτι ἐξανάνισσα, δὲν εἰξέρω διατί...

Ἡ γηραιὰ κόρη ἐστέναξε, διότι ἄλλοτε εἶχεν ὄνειροπολήσῃ ἑαυτὴν σύζυγον καὶ μητέρα.

— Κυρία, θὰ πάθετε, ἂν βαστήξῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ὑπετονθόρησεν ἡ Τριανταφυλλιά ἐλθούσα νὰ ἴδῃ τὴν μικρὰν ἀσθενῆ. Δὲ θέλω νὰ μου ἀρρωστήσετε...

— Καὶ ἂν ἐγὼ θέλω; ὑπέλαθεν ἀποτόμως ἡ κυρία Ἑρμίνη.

— Νὰ μὲ συμπαθᾶτε, κυρία μου, καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε ἴδική σας δουλειά!

— Πῶς; δὲν εἶνε ἴδική μου δουλειά; Εἶσαι μὲ τὸ νοῦ σου; Τριανταφυλλιά!

— Εἶμαι καὶ πάρα εἶμαι, κυρία. Ἄν ἀρρωστήσετε, ἐπειδὴ ἐγὼ θὰ σας περιποιῶμαι, κα-

θὼς θάχω μάλιστα καὶ τὴ μικρῆ, ποῦ νὰ πρωτοπᾶν τὰ χέρια μου;...

Ἡ Τριανταφυλλιά ἐλάλει τραχέως μὲν ἀλλὰ καὶ μετὰ σεβασμοῦ. Ἡ κυρία Ἑρμίνη δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστειλῇ τὸν γέλωτα.

— Κουτόγρη! εἶπε μετ' ἀγάπης, τριάντα πέντε ἔτη εἶσαι μαζί μου καὶ ἀκόμη δὲν ἐσυνήθισες τὰ φυσικά μου; Τί θέλεις λοιπόν; λέγε νὰ ἰδοῦμε.

— Θέλω νὰ τὴν ἴπῃμε τὴ μικρῆ ἰς τὴν κάμηρον ποῦ ἔχομε γιὰ τοὺς μουσαφίριδες, νὰ τὴν προσέχω ἐγὼ, καὶ σὺς νὰ ἴπῃτε ἰς τὸ κρεββατάκι σας ποῦ εἶνε κρίμα νὰ το ἀκάνωμε. Ἰούτσα μὲ τὸν πάγο. Θε μου συχώρεσε μου, τί κακὸ πάλι. μ' αὐτοὺς τοὺς ἰατροὺς! ἴπῃνε καὶ σου βρίσκουν κατὶ πράγματα, σὰν νὰ το κάνουν ἐπιτηδὲς γιὰ νὰ πειράζουσι τὸν κόσμον!

— Ὅχι κάμηρη τῶν μουσαφίριδων, εἶπεν ἡ κυρία Ἑρμίνη ἐπιτακτικῶς. Τὸ πολὺ πολὺ εἰμποροῦμεν νὰ βγάλωμεν αὐτὸ τὸ μικρὸ κομὸ καὶ νὰ στήσωμεν ἕνα σιδερένιον κρεββατάκι ἐδῶ κοντὰ ἰς τὸ δικό μου, ἂν θέλῃς...

— Τὸ καμὸ! ποιὸς τὸ λείει; Καὶ ποῦ θὰ βάλετε τὰ πράγματά σας; Τώρα καὶ τριανταπέντε χρόνια βάζετε ἰς αὐτὸ τῆς τραχηλιῆς σας τὰ μαντήλια σας ἰς τὰ ἴδια συρτάρια...

— Τριανταφυλλιά, μ' ἐσκότισες! ὑπέλαθεν ἡ κυρία Ἑρμίνη μετ' ἀσυνήθους σοβαρότητος καὶ ἀξιοπρεπειᾶς. Βάζω ἄλλοῦ τῆς τραχηλιῆς καὶ τὰ μαντήλια μου. Ἐλα κάμε γλήγορα στήσε τὸ κρεββατάκι, εἰ δὲ μὴ πηγαίνω καὶ κοιμοῦμαι ἐγὼ ἰς τὴ μεγάλη πολιθρόνα!

Ἡ Τριανταφυλλιά ἐξήλθε μουρμουρίζουσα. Μετὰ μίαν δὲ ὥραν ἡ μικρὰ κλίνη δανεισθεῖσα παρὰ τινος γειτονικῆς οἰκίας, ἐστρωμένη διὰ λευκοῦ σινδονίου εὐωδιάζοντος, περιέλαβε τὴν κορασίδα ἥτις οὐδὲως ἐφάνη ὅτι παρετήρησε τὴν μεταβολὴν ταύτην.

— Καὶ τώρα, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιά ἥτις ἐκινεῖτο σιωπηλῆ ἔχουσα ἦθος μετέχον μεμψιμοιρίας ἄμα καὶ σεβασμοῦ, τοιαύτη δὲ ἦτο ἡ συνήθης αὐτῆς κατάστασις, τώρα, κυρία, πᾶ νὰ εἶρω καμμίαν νοσοκόμον...

— Ὅχι! εἶπεν ἡ κυρία Ἑρμίνη.

— Ὁ ἰατρός; το εἶπε...

— Τὸ γράφει ἡ ὁδηγία τοῦ ἰατροῦ;

— Δὲν εἰξέρω ἂν το γράφῃ, ἀπεκρίθη εὐσταθῶς ἡ Τριανταφυλλιά, ἀλλὰ ὁ ἰατρός εἶπεν ὅτι χρειάζεταιται ἕνας...

— Ἐγὼ, εἶπεν ἡ κυρὰ Ζαλίνη προσφερομένη μετ' ἄκρας προθυμίας, οὐδὲως λογιζομένη ὅτι ἐκινδύνευε νὰ ἀπολέσῃ τοὺς πελάτας της.

Ἄλλ' ἡ κυρία Ἑρμίνη ἀπέβλεψε πρὸς αὐτὴν μετὰ λοξοῦ βλέμματος.

— Σύ; Καὶ διατί σύ; αὐτὸ εἶνε ἴδική μου δουλειά. Θεέ μου! τί γελοῖοι ἄνθρωποι! Εἰς τὸ νοσοκομεῖον σοῦ λέγει ὁ ἕνας, μίαν νοσοκόμον

ὁ ἄλλος, καὶ τώρα ἄλλη πάλιν ἐγώ! Ὅα την νοσηλεύσης σύ, ἀμ' ἐγὼ τί θά κάμω κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα; Εἰς ποῖόν τὴν ἔστειλεν ὁ Θεός, ἢ ἐμὲ ἢ εἰς κανένα ἄλλον; Δὲν βλέπετε ὅτι ὁ Θεός τὴν ἔστειλεν εἰς ἐμὲ ἐπιτήδεις διὰ νὰ μ' ἀποδείξῃ ὅτι εἶμαι γράττ φιλανθρὸς καὶ ἰδιοτρόπος; Ὅταν συλλογίζομαι ὅτι ὑπάρχουν παιδάκια τὰ ὁποῖα ὑποφέρουν, ὅτι τὰ δέρνει ἡ βροχὴ καὶ ἡ καταγιγίς, καὶ δὲν ἔχουν τί νὰ φάγουν, καὶ ἡ καρδούλα των εἶνε πικραμένη, παιδάκια ποὺ δὲν ἔχουν μητέρα, ἢ τὰ εἰδεῖν ἡ μητέρα των... καὶ ἐγὼ ζῶ ἐδῶ ἡσυχῇ μὲ αὐτὴν ἐδῶ τὴν γρυνιέρα τὴν Τριανταφυλλιά, μὲ πουλιά, μὲ σκύλους, μὲ γάτες, λέγω μὲ τὸν ἑαυτὸ μου; Ἄρα γε δὲν μου ἔπρεπε νὰ πάθω καμμιά μεγάλη συμφορά, νὰ χάσω τὰ πλούτη μου καὶ ὅλα τὰ καλά, τὰ ὁποῖα δὲν εἴδευρα νὰ μεταχειρισθῶ καλλίτερα!

— Καὶ λίγα σας φαίνονται τὰ καλά ποὺ κάνετε; ἔμορμουρίζεν ἡ Τριανταφυλλιά ἔχουσα ἀνηρημένον ἀπὸ τῆς ζώης τῆς τὸ ἄκρον τῆς ποδιάς τῆς, δεκνύουσα ὅτι ἐμελλε νὰ μεταβῇ εἰς τὸ μαγειρεῖον ἵνα φροντίσῃ περὶ τοῦ γεύματος. Δὲν εἴστε συνδρομητῆς γιὰ ἑκάτὸ φράγκα ἢ τὴν Ἐλεήμονα Ἐταιρεία, καὶ ἄλλα ἑκατὸ ἢ τὴν ἑνορία μας; Δέ μου λέτε ἔξερετε καὶ ἄλλους πολλοὺς νὰ κάνουν τὸ ἴδιο; Καὶ μάλιστα ποὺ δὲν εἴστε καὶ ἀπὸ τῆς πλουσιώτερας...

— Ὅα φύγῃς ἀπ' ἐδῶ; εἶπεν ἡ κυρία Ἐρμίνη, μετὰ νεύματος ἀξιοπρεπεστάτου, καὶ τοι οἱ λόγοι τῆς ὑπεδήλουν δεινὴν ἀπειλήν.

Καὶ ἡ μὲν Τριανταφυλλιά ἐξηφανίσθη μορμουρίζουσα, ἡ δὲ κυρία Ἐρμίνη ἔκυψεν ἐπὶ τῆς Μαρκέλλας ἥτις ἔκοιμάτο.

— Μικρὲ μου ἀγγελε τῆς θείας Προνοίας, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ, θά σε σώσωμεν, εἰ δὲ μὴ θά εἶμαι πολὺ δυστυχῆς.

ΙΖ'

Ἡ νόσος ὑπῆρξε μακρά. Πολλάκις δὲ προσηλοῦσα τὰ βλέμματά τῆς ἐπὶ τῆς μικρᾶς κλίνης, ἐφ' ἧς ἔκειτο ἡ Μαρκέλλα ἀναπαύουσα τὸ ὤχρον τῆς πρόσωπον ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, κάτισχνος καὶ καταπεπονημένη μετὰ σφοδρὸν πυρετόν, πολλάκις, λέγω, ἡ κυρία Ἐρμίνη εἶπε καθ' ἑαυτὴν ὅτι μάτην ἠγωνίζετο. Ἡ γηραιά κόρη δὲν ἔκλαυσε, διότι ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν τοσάκις εἶχεν αἰσθανθῆ ὑγραινόμενους τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ἀναγινώσκουσα τὴν διηγήσιν δεινῶν ἀνυπάρκτων, ὥστε νῦν ἐθεώρει τὰ εὐκόλα ἐκεῖνα δάκρυα πολὺ δυσανάλογα καὶ ἀνεπαρκῆ πρὸς τὴν παροῦσαν ἀληθινὴν θλίψιν.

Ἄλλὰ τίνος ἕνεκα ἢ πρὸς τὸ ἄγνωστον ἐκεῖνο παιδίον κλίσις τῆς; Τίς ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τὴν αἰτίαν τῆς κλίσσεως αὐτῆς; Ἴσως ἦτο ἡ πρὸς τὴν ἀγαθότητα τῆς κυρίας Ἐρμίνης ἀφελῆς πίστις τῆς Μαρκέλλας; Ἴσως τὸ αἰσθημα ὅπερ ἡ κυρία

Ἐρμίνη ἐξέφρασε πρὸς τὴν κυρὰ Ζαλίην, ὅτι δῆλα δὴ μέχρι τοῦδε ζωσα ἀκόπως, οὕτως εἰπεῖν, εὔρεν ἤδη ἐνασχόλησιν τοῦ βίου τῆς τοσοῦτον εὐγενῆ καὶ ἀξιοσεβάστον; Ἄλλ' οἶα δῆποτε ἦτο ἡ αἰτία, ἡ κυρία Ἐρμίνη ἔμενε παρὰ τὸ προσκεφαλαίον τῆς μικρᾶς κλίνης ἡμέραν καὶ νύκτα, οὐδόλως παρατηρούσα ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν καταπεπονημένοι καὶ ρυτίδες βαθεῖαι ἐχαράχθησαν ἐπὶ τῶν ἰσχνῶν ἤδη παρειῶν τῆς. Παρέμεινε δὲ ἐκεῖ μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὁ ἰατρός τῆ εἶπε:

— Ἡ μικρὰ ἐσώθη! Ἐσώθη! Ἄληθως. Ἀλλὰ πόσων ἔτι φροντίδων καὶ μεριμνῶν ἔχρηξεν ἡ μικρὰ, ἵνα βαθυδὸν ἀναξωσογονηθῇ ἢ ἐν αὐτῇ λαμπὰς τῆς ζωῆς ἢ τοσοῦτον ἀσθενῆς, ἣν ἔτρεμον μὴ αἰφνης ἰδοῖσι σθεννυμένην! Ἡ μακρὰ ἀνάρρωσις ἥτις ἐφαίνετο εἰς αὐτοὺς ἀτελεύτητος, ἀπέριου χαρᾶς ἐγένετο αἰτία εἰς τὸ κοράσιον καὶ εἰς τὴν προστάτιδά του, τὰ γόστια, λέγω, ῥοφήματα, τὰ ποτήρια εὐδούς σιροπιού, τὸ πρῶτον βραστόν φόν.

Ὅλην τὴν ποικίλην ταύτην χαρὰν ἐγνωρίσατε, ὦ μητέρες, τὴν χαρὰν τὴν παρακολουθοῦσαν τὸ πρῶτον φόν ἰδοῦ τὰ δύο λεπτά ἐπιμήκη τεμάχια τοῦ ἄρτου ἔτοιμα, ἰδοῦ τὸ φόν, καλόν, λευκόν, νόπον καὶ ὀρεκτικόν ὅσον τὸ δυνατόν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ παιδίου λάμπουσιν, αἱ ἰσχναὶ χεῖρες ἐκτείνονται τρέμουσαι ἐκ τῆς πολλῆς προθυμίας... Ὀλίγον ἄλας... καὶ τὸ μικρὸν κοχλιάριον περισπρέφεται ἐν τῷ φῶ μετὰ κινήσεως ἐμφαινούσης ἠδονὴν λαίμαργον. Τί καλὸν ὅπου εἶνε τὸ πρῶτον φόν! Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ φάγῃ ἄλλο ἐν!

Ὅχι, ὁ ἰατρός τὸ ἀπηγόρευσε. Ἀλλὰ πρὸς ἀποζημίωσιν ἰδοῦ ἐν κοχλιάριον τρεμουλάς, ἢ ὁποῖα τρέμει ἐπὶ τοῦ λευκοῦ ἐκ πορσελάνης πινακίου, ἐν δακτυλάκι κρασί μὲ ὀλίγον χλιαρὸν ὕδωρ, καὶ ἡ μικρὰ ἀσθενῆς εὐαρέστως πλαγιάζει ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, εὐφροσύνως μειδιῶσα μειδιάμα εὐδαίμονος παιδίου.

— Πότε θά μου ξαναδώσουν;

Ἄμα κορεσθεῖς ὁ μικρὸς στόμαχος μεριμνᾷ περὶ τοῦ προσεχοῦς δείπνου.

— ὦ! τὴν λαίμαργον!

Ἄλλὰ τὰ χεῖλη τὰ μειδιῶντα, οἱ ὀφθαλμοὶ οἱ μεστοὶ τρυφερότητος διαψεύδουσι τὸ βαρὺ τοῦτο ἐπίθετον. Καὶ τὸ παιδίον γελᾷ, προκαλοῦν διὰ τὸ τοῦ βλέμματος καὶ τοῦ νεύματος τὸ ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἐπιτιθέμενον φιλάκι.

Ἡ κυρία Ἐρμίνη ἔλαβε γνῶσιν τῆς ποικιλότητος ταύτης χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης. Τὴν καρδίαν πεπληρωμένη αἰσθημάτων ἀρόητων ἐπεδόθη ἀτμένως εἰς μακρὰς προσευχάς. Εὐρίσκουσα τὸ πρῶτον ἤδη ἐν τῷ βίῳ τῆς πάντας τοὺς ἐτοιμοὺς τύπους τῶν ἱερῶν βιβλίων τῆς ἀνισχύρους εἰς τὸ νὰ ἐρμηνεύσωσι ὅλην τὴν ὁρμὴν τῆς ψυχῆς τῆς, ἀνεζήτησεν ἐν τῇ ἀπλῇ καρδίᾳ τῆς καὶ οὐδὲν

ἄλλο πρᾶγμα ἠδυνήθη νὰ εὕρη ἢ μεγίστην διάχυσιν χαρᾶς καὶ ευγνωμοσύνης.

Καὶ ἡ Μαρκέλλα ἠγέρθη τῆς κλίνης! Ἐπῆλθεν ἡμέρα, γλυκυτάτη ἡμέρα τοῦ χλιαροῦ φθινοπώρου, καθ' ἣν τὸ παράθυρον κεχρυσωμένον ὑπὸ ὠχρᾶς ἠλιακῆς ἀκτίνας ἀνεφύθη ὄρθάνοικτον, ἵνα φανῇ ὁ κυανὸς οὐρανός, καὶ τὸ γλυκὺ φῶς κταέκλυσε τοὺς κροτάφους τῆς μικρᾶς ἀσθενούς, ὧν αἱ ὑποκῆανοι φλέβες διέγραφον τὸ λεπτὸν αὐτῶν δίκτυον, κατέκλυσε τοὺς μεγάλους ὀφθαλμοὺς χρῶμα ἔχοντας λεπτοκαρίου, οἵτινες ἐκλείοντο ἐκ διαλειμμάτων ὑπὸ τῆς ἄγαν ζωηρᾶς λάμπειας, κατέκλυσαν τὰ ὑπωχρα χεῖλη τῆς, ἅτινα ἐν τούτοις ἤρχισαν νὰ γίνωνται ῥοδόβαφῃ. Ἡ Μαρκέλλα περιεπάτησεν ἐν τῷ δωματίῳ κρατουμένη ἀπὸ τῶν ἐπίπλων διὰ τῶν δύο χειρῶν: ἐπειδὴ δὲ δὲν ἤθελε νὰ τὴν ὑποβαστάσῃ ἄλλος τις, ἡ καρδία τῆς ἔπαλλεν ἰσχυρῶς, εἶχε τὸ στόμα ἡμιάνοικτον ἵν' ἀναπνέῃ καὶ μειδιᾷ ταυτοχρόνως, ἐν ᾧ ἡ κυρία Ἐρμίνη παρηκολούθει ἀνησυχούσα, ἔχουσα ἠπλωμένους τοὺς βραχίονας ἵνα τὴν περιλάβῃ, ἀγαλλομένη καὶ σεμνονομένη διότι ἔβλεπε βαδίζον τὸ παιδίον ἐκεῖνο, οὕτινος δὲν ἦτο μὲν μήτηρ, ἀλλ' ὅπερ ὤφειλεν ὅμως εἰς αὐτὴν τὸ ζῆν.

Ἡμέραν τινὰ ἀρχομένου τοῦ χειμῶνος, ὅτε τὰ φύλλα τῶν δένδρων εἶχον ἤδη καταπέση, ἡ κυρία Φαβροῦ καὶ ἡ κόρη τῆς εἰσήλθον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Ἐρμίνης καὶ ἐδέχθησαν ὑπὸ τῆς Μαρκέλλας, ἣτις ἀδιαλείπτως τὰς ἀνεζήτητε. Ἡ καρδία τῆς μικρᾶς κόρης εἶχε λησμονήσῃ τὰ τραύματα, καὶ μόνως τὰς εὐεργεσίας ἐνεθυμειτο.

Αἱ δύο γυναῖκες κατεθορυβήθησαν ὀλίγον βλέπουσαι ἑαυτάς πρὸς τῆς ὀρφανῆς· λίαν ὑψηλὴ ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν τῆς, ἔτι δὲ μᾶλλον ἕνεκα τῆς ἰσχνότητος τῶν χαρακτήρων τῆς καὶ τοῦ καλαμώδους σώματός τῆς, ἐνδεδυμένη λευκὸν καιτωניתὴν ἐκ φλανέλλας κυανῆς ἀπλούστατον μὲν, ἀλλὰ κομψότατα καὶ μετὰ πολλῆς φιλοκαλίας κεκομμένον, ἡ Μαρκέλλα οὐδὲν κοινὸν εἶχε πλέον πρὸς τὸ παιδίον, ὅπερ ἔπλυνε τὰς πλάκας τοῦ μαγειρείου τοῦ γνωστοῦ καταστήματος. Ἡ εὐγένεια ἦν εἶχε κληρονομήσῃ παρὰ τῆς μητρὸς τῆς, ἐξεδηλοῦτο καὶ ἐγένετο πάλιν καταφανῆς ἡδῶ, ὅτε συνέζη μετ' ἀνθρώπων ἐχόντων ἀγαγῆν σύμφωνον πρὸς τὴν φύσιν αὐτῆς. Αἱ ἐρυθραὶ μὲν ἀλλὰ λεπτοφύεσταται χεῖρες, τὸ ἀπαλὸν δέρμα τῆς ἀναρρωνούσης μικρᾶς, ἡ ἀβρότης τοῦ ἤθους ἣτις κατὰ τὰς σημερινὰς ἰδέας εἶνε ἐκ τῶν μεγίστων προσόντων τῆς κομψότητος, πάντα ταῦτα ἐξέπληττον τὰς κυρίας Φαβροῦ, μητέρα καὶ κόρη, αἵτινες ἠσθάνοντο πρόμον τινὰ, ἐνθυμούμεναι πῶς προσηγάθησαν πρὸς τὸ ἀπολωλὸς παιδίον. Τότε πρῶτον ἡ μήτηρ τῆς Λουίζης διενοήθη ὅτι ἡ Μαρκέλλα ἠδύνατο κάλλιστα νὰ εἶνε τέκνον οἰκογενείας ἀνηκούσης εἰς πολὺ ἀνωτέραν κοινωνικὴν βαθμίδα, καὶ οὐχὶ εἰς τὴν ἐργατικὴν τάξιν, ὡς εἶχον κρίνη

ἐν ἀρχῇ ἐκ τῆς ἀπλότητος καὶ τῆς εὐτελείας τῶν ἐνδυμάτων τῆς Μαρίας Μονφόρτ. Ἡ δυσἀρεστησις ἣτις ἀπὸ τῆς φυγῆς τῆς Μαρκέλλας συνεταράσσετο ἐν τῷ βᾶθει τῆς καρδίας τῆς, ἐξεδηλώθη τέλος διὰ τραχείας ἐκφράσεως.

— Τώρα ἐγνοῶ, εἶπε μετὰ τοὺς πρῶτους ἀσπασμούς καὶ τὰς πρῶτας περιπτώσεις, γιατί θέλεις νὰ μένης ἐδῶ. Ἐδῶ κάθεται μετὰ τὰ χέρια σταυρωμένα, ἐν ᾧ ὅταν εἶσαι μετὰ ἀνθρώπους πτωχοὺς σὰν καὶ μᾶς, πρέπει νὰ δουλεύης.

Δάκρυ ἀέβλυσεν ἀπὸ τῶν βλεφάρων τῆς Μαρκέλλας, διότι οὐχὶ βεβαίως ἵν' ἀκούσῃ τοιούτους λόγους ἐπεθύμησε νὰ ἴδῃ τὴν εὐεργετιδὰ τῆς. Ἀμηχανοῦσα ἀπέβλεψε πρὸς τὴν θύραν ἣν ἔκλειε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ κυρία Ἐρμίνη, ἡ ἐξάρετος αὐτῆς γυνή, ἣτις ἔκρινεν ὅτι θὰ ἦτο μᾶλλον ὀδρόφρον νὰ μὴ εἶνε παροῦσα ἐν τῇ συνευτέξει ταύτῃ.

— Γιατί μοῦ τὸ λέτε αὐτό; εἶπεν ἰκετευτικῶς χειρονομοῦσα. Τὸ ἔξερετε πολὺ καλά, κυρία, ὅτι σας ἀγαποῦσα πάντοτε πολὺ, καὶ σας ἀγαπῶ ἀκόμη μετὰ ὅλη μου τὴν καρδίαν.

Ἡ κυρία Φαβροῦ ἐσιώπη, διότι, ὡς πάντες οἱ δύστροποι ἄνθρωποι, βαρέως μάλιστα ἔφερε τὴν πικρὰν ἀλήθειαν.

— Ἄς εἶνε! εἶπε τέλος μετὰ χειρονομίας ἀποτρεπούσης ἅπαξ διὰ παντός πᾶν ὅ τι ἠδύνατο ἡ Μαρκέλλα νὰ τῇ εἴπῃ, ἐβαρέθηκε τοὺς παληοὺς σου προστάτας, εὐρήκες ἄλλους, πάει καλά. Κύτταξε μόνον νὰ μείνης μαζί τους πολὺν καιρὸ καὶ « τὰ μάτια σου τέσσερα » νὰ μὴν τους κἀνης τὰ ἴδια, σὰν καὶ μᾶς. Τάκουσες;

Ἡ Μαρκέλλα ἐταπεινώσῃ τὴν κεφαλὴν οὐδὲν ἔχουσα νὰ εἴπῃ, διότι ἡ βραχεῖα ὀκταετίς πειρὰ τῆς δὲν ἐπήρκει εἰς τὴν εὐρεσιν ἐπιχειρημάτων ἐναντίον ὀλοίου ἀντιπάλου.

Ἡ Λουίζα παρεμβαίνουσα εἶπε πρὸς τὴν Μαρκέλλαν:

— Ἔχεις ὠραῖα φορέματα. Θὰ πᾶς ἐσωτερικὴ τῶρα.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἡ κορασίς, θὰ μείνω μετὰ τὴν κυρίαν Ἐρμίνην. Ὅταν δυναμώσω βλέπομε.

— Θὰ μάθης πιάνο; ἠρώτησεν ἡ Λουίζα, ἣς τὸ κλειδοκύμβαλον ἦτο τὸ μόνον ὄνειρον τὸ οὐδέποτε, φεῦ! ἐκπληρωθέν.

— Δὲν εἰξέρω. Ὅτι πῆ ἡ κυρία Ἐρμίνη. Ἐγὼ θὰ εἶχα καλλίτερα! . . .

— Ἄ! βέβαια εἶνε καλλίτερα παρὰ νὰ πλύνῃς πιάτα, μόνον ποὺ δὲν εἶνε τόσοσιν χρήσιμον. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι ἡ κυρία Ἐρμίνη θὰ σου ἐξασφαλίσῃ ἕνα καλὸ εἰσόδημα διὰ νὰ μὴ εὐρεθῆς ἔπειτα στενοχωρημένη καὶ νὰ ἔχῃς νὰ ζῆσῃς! Προσπάθησε νὰ ἀκούσῃ τὴν κυρίαν Ἐρμίνην περισσότερο ἀπὸ μᾶς, διότι ἂν τὴν ἀφήσῃς καὶ φύγῃς, θὰ χάσῃς καὶ θὰ χάσῃς. Δὲν εἶν' εὐκόλο νὰ βρισκῇ κανεὶς ἀνθρώπους προθύμους νὰ τοῦ ἀ-

νοίγουν όταν κτυπᾷ τῇ νύκτι τὴν θύρα τους. Δὲν θά σου τύχη δύο φορές αὐτὴ ἡ εὐτυχία.

— Λουίζα, εἶπεν ἡσυχῶς ἡ Μαρκέλλα, μὲ πειράξεις πολὺ, μὰ ἐγὼ σε ἀγαπῶ πολὺ.

Ἡ κυρία Φαβροῦ ἠγέρθη λέγουσα:

— Τὸ λοιπὸν, ἔχε ἡ γεία. Δὲ θά βρῆς καιρὸ, πιστεύω, νὰ ἔλθης νὰ μᾶς ἰδῆς, καὶ μεις δὲ θά ἔξανθρώμε...

— Γιατί; ἠρώτησε μετ' ἀφρότητος ἡ Μαρκέλλα.

— Τί νὰ κάμω; Ἐγὼ ἔδωκα ἔς τὴν κυρία Ἐρμίνη ὅσα χαρτιά εἶχα φυλαγμένα γιὰ σένα. Δὲν εἶνε πολλὰ καὶ δὲ θά μάθης ἀπ' αὐτὰ πολλὰ πράγματα, ἀλλὰ ἐπειδὴ αὐτὰ εἶνε ὅλα ὅλα ὅσα ἔχεις, πρέπει νὰ τα φυλάξης. Τὰ βιβλία σου δὲν τα χρειάζεσαι τώρα, σούδωσαν ἄλλα, θά τα δώσω σὲ καμμιά ζητιάνη.

Ἡ Μαρκέλλα ἠσθάνθη τὸν λόγον τοῦτον εἰσδύσαντα εἰς τὴν καρδίαν τῆς ὡς αἰχμὴν μαχαιρίου.

— Χαῖρε, εἶπεν ἡ Λουίζα διὰ τῆς ὑποστρώφου φωνῆς τῆς. Καλοπέραν καὶ διασκεδάζε, κορίτσι μου.

Καὶ κύψασαι πρὸς τὸ παιδίον ἠσπάθησαν τὴν παρεϊάν του ἀσπασμὸν τελείου ἀποχωρισμοῦ. Ὁ επίσημος οὗτος ἀσπασμὸς ἐνεκολάφη ἐπὶ τῆς παρεϊᾶς τῆς Μαρκέλλας ὡς ὕβρις, καὶ ὅτε ἀπέμεινε μόνη, ἔσπευσε διὰ τῆς χειρίδος τῆς νὰ τὸν ἐξαλείψῃ.

— Λοιπὸν! εἶπεν ἡ κυρία Ἐρμίνη εἰτεροχόμενη, ἀρ' οὐ προέπεμψε τὰς δύο κυρίας καὶ τὰς ὑπεχρέωσε μετὰ πολλῆς ἀγάπης νὰ ἐπκνήθωσι.

— Σεῖς εἰσθε καλὴ! ἀνεφώνησεν ἡ Μαρκέλλα δακρυροῦσα καὶ ὀρμῶσα νὰ ἐναγκαλισθῇ τὴν νέαν τῆς φίλην.

Ὅτε δὲ ἡ Τριανταφυλλιά, ὄρθια καὶ εὐθυτενῆς ὡς στῦλος, ἔκλεισε τὴν κιγκλιδωτὴν τοῦ κηπαρίου θύραν ἐξακοντίζουσα λοξὸν βλέμμα κατὰ τῶν δύο ἀπερχομένων γυναικῶν, αὐταὶ σταθεῖσαι παρετήρησαν τὴν μικρὰν κατοικίαν, ἧς τὸ μὲν ἰσόγειον δὲν ἐφαίνετο καλῶς, φρασσόμενον ὑπὸ τῆς κλεισθείσης θύρας, ἀλλὰ τὰ ὀματῖα τῆς δευτέρας ὀροφῆς κεκοσμημένα διὰ λευκῶν παραπέτασμάτων ἐνέφαινον εὐεξίαν καὶ πλοῦτον.

— Νὰ που ὑπάρχουν καὶ τυχεροὶ ἄνθρωποι! εἶπε ξηρῶς ἡ Λουίζα.

— Ἀχάριστη! ἀνεφώνησεν ἡ κυρία Φαβροῦ ἀναζητοῦσα τὸ μαντήλιόν τῆς. Ἀχάριστη! σκληρόκαρδη!

Καὶ κατελήφθη ὑπὸ κλαυθμῶν, ἐν ᾧ ἡ κόρη τῆς ἔνευεν εἰς τὸ λεωφορεῖον νὰ σταθῇ.

(Ἐπεται συνέχεια).

Η ΜΑΝΙΑ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ

Παρ' ἡμῖν ἡ συλλογὴ γραμματοσήμων θεωρεῖται ἔργον ἐντελῶς παιδικόν, καὶ οἱ συλλέκται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνήκουσιν εἰς τὴν τάξιν τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν· εἶνε νήπια, παιδάρια, κορασίδες, σπανίως νεάνιδες καὶ νεανίσκοι ἀμύστακες ἔτι. Ἐκ τῶν μεγάλων τίς καταδέχεται ποτε νὰ καταναλώσῃ χρόνον καὶ χρήμα πρὸς συλλογὴν καὶ τακτοποίησιν μικρῶν λιθογραφημένων χαρτίων;

Ναί, δὲν λέγω, πολλάκις συμβαίνει νὰ σᾶς ἀναρπάσῃ σοβαρὸς τις κύριος τὸν φάκελλον ἐπιστολῆς ἵνα περικόψῃ τὰ ἐπ' αὐτοῦ γραμματόσημα, καὶ κυρίᾳ τῆς σεβασμίας θά σᾶς παρακαλέσῃ ἵσως νὰ νῆς συλλέγητε ὅσα σᾶς τύχῃσι τοιαῦτα, ἀλλὰ βεβαίως οὔτε ἡμὲν οὔτε ὁ δὲ τὰ θέλουσι δι' ἑαυτοῦς, ἀλλὰ διὰ τὸν υἱὸν των, διὰ μικρὰν τινα ἀνεπιὰν ἢ διὰ γνώριμα παιδία, τὰ ὅποια τοὺς ἐφορτώθησαν νὰ τοὺς μαζεύουρ.

Ὅστε ἡ ἐργασία αὕτη ἐκτελουμένη ὑπὸ παιδίων τυχαίως, ἀτέχνως, ἀνευ συστήματος, ἀλλ' ἀπλῶς καὶ μόνον κατ' ἀμοιβαίαν μῆμισιν καὶ χάριν παιδιᾶς, οὐδεμίαν ἀξίαν, οὐδὲ σπουδαιότητα ἔχει. Οἱ μικροὶ συλλέκται κατασκευάζουσιν ὀλιγοσέλιδα τετράδια ἐκ λευκοῦ χαρτοῦ, ἐπιγράφουσιν ἐν ἐκάστῃ σελίδι ἀνορθογράφως ἐγγίστε τὸ ὄνομα ἐνὸς Κράτους, κολλῶσι δὲ κάτωθι διὰ λιπαροῦ ἐπαλείφροντες κόμμεος τὰ γραμματόσημα, ὅσα ἀνήκουσιν ἢ νομίζουσιν ὅτι ἀνήκουσιν εἰς τὰ ταχυδρομεία τοῦ Κράτους τούτου.

Οἱ δὲ τῶπις, δι' ὧν πορίζονται διάφορα εἶδη πρὸς πλοῦτισμὸν τῆς συλλογῆς των εἶνε ποικίλοι: ἢ ἀνταλλάσσουν ἐν τῷ σχολείῳ μετὰ τῶν συμμαθητῶν τὰ διπλᾶ γραμματόσημα, μὲ κίνδυνον τιμωρίας καὶ κατασχέσεως τῶν συναλλαγμάτων ἀνφωραθῶσιν ὑπὸ τοῦ διδασκάλου, ἢ ἀγοράζουσι διὰ τῶν δεκαλέπτων, ἅτινα χορηγεῖ ἡ μητρικὴ στοργή, ἀπὸ τινος καταστήματος ἐν ᾧ πωλοῦνται σερραὶ γραμματοσήμων, ἢ τέλος συλλέγουσιν ἀπὸ συγγενῶν καὶ φίλων, οἵτινες ἔχουσιν ἀλληλογραφίας μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὅταν δ' ἡ συλλογὴ ὑπερβῇ τῶν δευτέρων ἑκατοντάδα, τότε ἀρχίζουν αἱ ἀξιώσεις ἐνὸς Album διὰ τὰ γραμματόσημα, ἀυξάνουσαι ὀλονέν, ἕως ὅτου τέλος ὁ ἀγαθὸς ἅγιος Βασίλειος εἰσακούσας τὴν αἴτησιν ἀποστέλλει διὰ μεσοῦ πάππου τινὸς ἢ θείας τὸ ποθοῦμενον χρυσόδετον λεύκωμα.

Τότε ἀρχεται ἡ ἐν τῷ νέῳ βιβλίῳ μετακομιδὴ τῶν γραμματοσήμων τῇ ἐπιστάσι καὶ τινος μεγαλητέρου, διότι ἀπαιτεῖ ὑπομονὴν καὶ προσοχήν, προσόντα ἥμισυ παιδικὰ. Τὰ γραμματόσημα ἀποκοπτόμενα ἀπὸ τῶν σελίδων τοῦ παλαιοῦ τετραδίου τίθενται ἐν τῷ βιβλίῳ ἵνα ἀποκολληθῇ ὁ ἐπ' αὐτῶν χάρτης καὶ ἀφοῦ διαγνωσθῶσι κατατάσσονται ἐν ταῖς σελίσιν τοῦ λευκώματος κατὰ τὰς ἐπ' αὐτῶν ἀναγεγραμμένας ὁδηγίας. Ἐν τοῖς τελειοτέροις παρισινούσι λευκώμασι τοῦ ἐχθότου